

тове и тяхното неочевидно конституиране в по- и най-ранни текстове на поета.

Натежалият от непреодолима печал стих *Вас слънце ви не вижда* – лъх... („Теменуги“) на практика не е спорадично изнамерено, адекватно на поетовото настроение, символично артикулационно средство. Недовидяна остава странно познатата, трафаретизирала се инверсия – нека припомним: „сядастава, не остава / с л ъ н ц е я н е в и ж д а“ („Калиопа“, 1900) (разр. м. Б. Д.). Интригуващо е как се стига до убедеността за качествената разлика между два почти буквално покриващи се стиха – естествено е, че подобна ненакърнима убеденост не е избликнала от смяната на песенното лекомислие (?) на „Калиопа“ с резигнацията, която излъчва анжамбманно разкъсаният първи стих на „Теменуги“. Учудващо е, че вместо да нарастват при неударжимото обособяване на двата диаметрално различни поетови „почерка“, разликите между калейдоскопично сменящата различни визии поема и издържаното в сецесионен стил стихотворение се стопяват. „Калиопа“ сякаш безотговорно нахвърля *оттатъшно, отвъдно* пространство, което носи всички белези на маргиналната откъснатост от битийната диахрония, на безгласната и безответна пустиня: „твърд синя над пустиня“; „Бог знай вече, де далече / в диви пуцинаци“ и т.н. Наличието на *пустинни* топоси у съвсем ранния Яворов (вж. например „Като звезда светла“), употребата им в диаметрално различен смисъл (сравни омразно-отблъскващата *пустиня/пуцинаци* в „Калиопа“ с бленуваната *пустинност* в „Желание“ и „Нощ“) навежда на извода, че като един от най-често срещаните синонимични еквиваленти на *там*-пространството, *пустинята* още в началото на творческия път на поета е двойко мислена и сдобивана с противоположни значения. Още в периода 1900–1901 г. образът *пустиня* започва да се конституира символично, да се двои по силата на своята полярност (Бодлер). Неговата полярност се доразвива у късния Яворов с подчертана доминация все пак на негативните значе-